

Fondarea Opus Dei

„Aveam douăzeci și șase de ani, har Domnului și bună dispoziție, și nimic mai mult. Și trebuia să fac Opus Dei”.

02.10.1928

„Aveam douăzeci și șase de ani, har Domnului și bună dispoziție, și nimic mai mult. Și trebuia să fac Opus Dei”.

La 2 octombrie 1928 era sărbătoarea Îngerilor Păzitori. Părintele Josemaría nu ar fi uitat

niciodată sunetul clopotelor auzit în acea zi.

S-a organizat să dedice primele zile ale acelei luni de octombrie să facă exercițiile spirituale. De mai puțin de un an, familia sa s-a mutat la Madrid și ei locuiau într-un apartament mic numai cu susținerea economică puțină pe care o putea aduce tânărul preot. Fără a neglija ministerul intens printre bolnavi și săraci, Părintele Josemaría dădea lecții private și preda dreptul canonic și roman în academia Cicuendez. Pe deasupra urma cursurile doctoratului în Lege. În acea săptămână, terminată sesiunea de examene, era un bun moment pentru a se reculege. În acea ocazie, exercițiile pentru clerul diecezan se desfășurau în casa centrală a Lazariștilor.

La 2 octombrie, după Sf. Liturghie, părintele Josemaría s-a întors în

cameră și a început să reordoneze notițele sale: hotărâri, propuneri, inspirații adunate în timpul rugăciunii și îndelung meditate... Și acolo, de o dată, vede voința lui Dumnezeu după care a suspinat atâta. A folosit mereu cuvântul a vedea, rare ori în care succesiv se referă la acea intervenție supranaturală; o viziune intelectuală al lui Opus Dei așa cum Dumnezeu o voia și cum ar fi trebuit să fie de-a lungul secolelor.

Opus Dei

În lumina lui Dumnezeu vede persoane de orice națiune și rasă, de orice etate și cultură care îl caută și îl găsesc pe Dumnezeu chiar în mijlocul vieții obișnuite, în muncă, în familie, în prietenii, în distracții. Și care îl caută pe Isus pentru a-l iubi și să trăiască viața sa divină până la a se lăsa transformați complet și să devină sfinți. Sfinți în lume. Un sfânt

brutar sau croitor sau fotbalist sau bancher. Un sfânt simplu, așa ca toți alții care trăiesc alături, dar devenit Cristos, care trece și care luminează. Un om care îndreaptă la Dumnezeu orice activitate, care sfințește munca, se sfințește în muncă și sfințește pe alții prin muncă. Un om care încreștinează ambientul său, care prin simplitate și căldura prieteniei însoțește până la Isus pe cel care îi este aproape. Un om care face credința creștină contagioasă.

Era o viziune tulburătoare. Vocația de la Botez care se aprinde. Creștinii obișnuiți, laicii, care devin apostoli, care vorbesc despre Dumnezeu cu naturalețe și cu grație, care îl înalță pe Cristos în vârful oricărei activități umane. Persoanele normale care asumă până în adânc participarea la preoția lui Cristos, oferind sacrificiul sfințitor a propriei vieți, toată întreagă, în fiecare zi.

A văzut un drum de sfințenie și de apostolat pentru a sluji Biserica. Pentru că toată aceasta era Biserica și numai Biserica. Voința lui Dumnezeu era foarte clară: a deschide persoanelor de orice vârstă, stare civilă și condiție socială o nouă panoramă vocațională drept în mijlocul străzii, pentru Biserica sa. O viziune eclezială care promitea roade îmbelșugate de sfințenie și de apostolat pe întregul pământ. Pentru că creștinii, în lume, vor reînnoi lumea fără a se separa deloc de ea.

Sfântul Josemaría cade în genunchi, plin de emoție. Băteau clopotele bisericii Madonei Îngerilor pentru a sărbători pe mesagerii cerești. Au răsunat până au rămas imprimare pentru totdeauna în sufletul tânărului preot. „Aveam douăzeci și șase de ani, grație lui Dumnezeu și bună dispoziție. Nimic altceva. Și trebuia să fac Opus Dei”, își amintea.

Un nou drum în Biserică

Prudența l-a condus să se informeze dacă n-a fost deja în Biserică ceva asemănător. A contactat realități bisericești din întreaga Europă. Din Spania până în Polonia. Dar a trebuit să se predea, constatând originalitatea mesajului. Dumnezeu îi cerea ceva specific și nou. Și astfel a început să adune persoane – studenți, profesioniști, preoți – cărora le transmite idealul. Unul dintre ei și-l amintește ca un preot inspirat, care a decis să dăruiască propria viață pentru împlinirea aceluia proiect.

„Dar tu crezi că acest lucru este posibil?”, l-a întrebat. Și părintele Josemaría răspundea mereu: „Nu este invenția mea, este o voce a lui Dumnezeu”.

Și cerea rugăciuni de la toate persoanele pe care le cunoștea, pentru că își dădea seama de lipsa de

proporție între imensa cerere a lui Dumnezeu și propriile calități personale. Nu putea face altceva decât să devină foarte sfânt. Și o dorea din toată inima.

Una dintre damele apostolice a ajuns în pragul morții. Capelanul a mers să o găsească și a scris apoi în notele sale intime: „Fără să mă gândesc mai întâi, mi s-a întâmplat să o întreb ceea ce urmează: Mercedes, cere de la Domnul, din ceruri, că dacă nu voi fi un preot nu spun bun, ci sfânt, să mor tânăr, cât mai repede. Ca urmare, am făcut aceeași cerere la alte două persoane – o domnișoară și un băiat – pentru ca în toate zilele la Împărtășanie să reînnoiască în fața bunului Isus această aspirație”.

La început mă gândeam că trebuie să realizez răspândirea aceluiași ideal numai cu bărbații. Era normal ca instituțiile catolice să fie masculine sau feminine. Dar Dumnezeu a avut

ultimul cuvânt. La 14 februarie 1930, pe când celebra Sfânta Liturghie, irumpe în sufletul său un fel de completare la lumina fundațională: Dumnezeu voia ca Opera să desfășoare apostolatul său și între femei. Rodele activității feminine în Opus Dei vor fi fără măsură, pentru că, cu cuvintele fondatorului, „femeia este chemată să aducă în familie, în societatea civilă, în Biserică, ceva caracteristic care îi este propriu și pe care numai ea poate să dea: bunătatea ei delicată, generozitatea ei neobosită, iubirea ei pentru lucrurile concrete, inspirația ei, capacitatea ei de intuiție, pietatea ei profundă și simplă, tenacitatea ei”. A-l purta pe Dumnezeu în lume prin intermediul feminității și fără nici o discriminare.

Noi orizonturi apostolice

Părintele Josemaría se gândea, convins cum era că voința lui

Dumnezeu nu putea să fie zadarnică. Credincioșii creștini l-au purtat pe Cristos cu totul în lume. Dar ca o confirmare a acelei speranțe supranaturale, Dumnezeu vrea să intervină din nou în sufletul său. Și a făcut-o în repetate rânduri. O dată se întâmplă la 7 august 1931. Sfântul Josemaría celebra Sfânta Liturghie. „Cred că am reînnoit propunerea de a îndrepta toată viața mea la împlinirea voinței lui Dumnezeu: Opera lui Dumnezeu. (Propunere pe care o reînnoi în acel moment cu tot sufletul). A ajuns la momentul Consacrării: la înălțarea Sfintei Hostii – abia făcuse mental oferta Iubirii milostive – se prezentă în gândul meu, cu forță și claritate extraordinare, acel pasaj din Scriptură: „Et si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum” (In 12, 32).

În general, în fața supranaturalului, mi-e teamă. Apoi vine ne timeas!

Sunt acolo. Și am înțeles că vor fi bărbați și femei ai lui Dumnezeu ca să înalțe Crucea cu doctrina lui Cristos pe vârful tuturor activităților umane... Și l-am văzut pe Domnul triumfând și atrăgând la sine toate lucrurile. Deși mă simțeam gol de virtuți și de știință (umilința și adevărul...., fără zorzoane), aș fi vrut să scriu cărți de foc și să le fac să alerge prin lume ca o flacără vie, care să dea lumină și căldură oamenilor și să transforme atâtea inimi sărmane în brațe arzătoare pentru a le oferi lui Isus ca rubine ale coroanei sale de Rege”.
